

Weren Free

DIDI

Díl 1.

DIDI

Díl 1.

Weren Free

„Pííp, pííp!“ V korunách stromů u malého jezírka volali své rodiče malí ptáčci házející sebou ze strany na stranu samou nedočkavostí. Ztuhli však ihned, jakmile k nim dolehl hlas dospělého jestřába.

Nad hladinou se objevil velký stín rodičů, koruna stromu se opět zatřásla. Zobáčky ptáčků měly co dělat, aby jim potrava v podobě červíků neutekla volným pádem.

Rodiče s radostí v očích pozorovali svá mláďata – vzájemně si pomáhala, aby jim červíci neutekli. Samička se opřela o tatínka, její peří se zachvělo vděčností. Sotva stačila vydechnout, jejich rodinnou pohodu vyrušil zvuk z nedaleké vesničky.

Jestřábi sebou trhli, zacvakali zobáky a s roztáhnutými křídly svištěli nad prázdnou loukou. Letěli podél hranice vesničky, v níž na první pohled probíhal všední život, kromě tržiště, které bujelo životem jako v rušném městě.

-00-

Ze sadu velkých třešní v samotném rohu vesničky proudily magické tóny zpěvu slečny. Nebyl to však ledajaký zpěv, tento zpěv dokázal ze zmatených duší vyhnat strach. Bytosti, které se zaposlouchaly do zpěvu, zaplavila vlna hřejivého tepla smíšeného s bezednou láskou.

Zvířata se po jeho poslechu stala oddanými společníky. V každém, kdo měl v sobě byť jen špetku dobra, začalo to dobro zářit jako diamant. Jedna slečna a jeden zpěv dělaly z vesničky jménem Hopidie místo plné radosti, lidé díky ní překypovali nadějí a životem. Byla to

jen jedna venkovská vesnička, jedna z mnoha, a přitom byla jedinečná.

Lidé si Hopidii oblíbili, táhly se sem zástupy obchodníků a poutníků, protože se zde lidem v prodeji dařilo více. To, co však bylo pro Hopidii symbolem prosperity a blahobytu, se stalo trnem v oku mocnému králi, který vládl prostřednictvím strachu spojeného s temnými silami, jež kráčely s jeho praporem na zádech v podobě temných rytířů jménem Gajdošové na koních Gardalích. Tato zvířata opředená magií mají oči tak temně rudé, jako by v nich plály samotné plameny pekla. Ten, kdo se podíval přímo do nich, zůstal polapen v hlubinách strachu a temnoty.

Gajdošové byli stvořeni za účelem upevnění moci v Synopii, vznešené jméno už pouze připomínalo doby, kdy král nevládl temnou rukou. Hopidie se tak stala poslední vesnicí, kde lidé ještě mohli zažít pocit radosti jako v dávných dobách. Samotný dar slečny byl darem od Mudrců lesa, kteří vstoupili do hlubin přírody, aby ukryli světlo a naději před temnotou.

-00-

„Hurá, hurá!“ jásala slečna v sadě pod třešní, jakmile spatřila jestřáby plachtící k ní. Opět následoval vznešený ton, který ptáci vydávali pokaždé, když chtěli dát o sobě vědět. „Vy jste ale šikulové,“ pohladila je po peří, jakmile se postavili na svá bidýlka. „Jak se má vaše rodinka?“ šeptala jim do ouška, zároveň pomrkávala směrem

k jezírku, kde se jejich hnízdečko nacházelo. Oba jemně zacvakali zobáky a klovli ji do ucha.

„Čím více pomocníků, tím lépe,“ pravila, pohlédla jim do očí a vydala se bosá trávou ke třešním. Hnědé vlásky se jí vlnily a vlály v jemném větříku, její hebká kůže se třpytila v záři slunce. Byla to už velmi pohledná dívka, tady si však připadala stále jako malé děvčátko. Z úst se jí linuly jemné tóny. Jestřábi máchli křídly, popadli společně jeden košík a ihned vzlétli k nejbližší třešni. Košík zavěsili na tlustou větev, do zobáčku začali chytat jednu třešň za druhou a košík byl plnější a plnější.

To, co bylo pro človíčka dřinou na žebříku, pro ně bylo pouhým máchnutím křídly. Slečna si dál zpívala a procházela se pod stromy. „Pííp, pííp!“ ozvalo se další poplašené pípání, z nebe se k ní snesli drobní ptáčkové, zamotali se jí do vlasů a létali kolem ní. Slečna se zasmála, pak se začala točit dokolečka. Po chvílce zavravorala a za hřejivého smíchu spadla do trávy. Ptáčci se připojili ke svým mnohem, mnohem větším kolegům a dali se do práce.

Za normálních okolností by se tihle drobečkové k jestřábům nikdy ani nepřiblížili, pod hřejivými tóny písňe slečny se však stali sehraným týmem pracujícím pro jediný cíl. Košíčky jeden za druhým putovaly k zemi. Slečna si ani nestačila promnout oči a práce pro dnešní den byla hotová. Jestřábi byli opravdu silní tvorové, bez problému košíčky dopravili přímo k trakaři, odkud je slečna mohla dopravit do domu, který ležel na vyvýšeném svahu kousek za sadem.

Za zády slečny vyběhl z řad stromů chundelatý pes. Razil si cestu přímo k slečně tak houževnatě, že jí podrazil nohy a ona opět spadla na zem přímo do jeho teplé a chlupaté náruče.

„Monty, ty darebáku jeden,“ drbala slečna svého pejska, který se podobal velkému bílému medvídku. Velkou hlavu jí zabořil do vlasů a jazyk přitiskl na její tvář. Slečna se zasmála a pohladila ho za uchem.

Jestřábi se na sebe podívali, máchli křídly a vzdálili se od trakaře.

Monty vyskočil a začal obíhat kolem trakaře. Slečna vstala a s větříkem ve vláskách tlačila trakař k domu. Monty dělal neplechu, kdykoliv k tomu měl příležitost, zaryl se jí pod nohy, až málem upadla.

Po jejich cestě se k nim připojili drobní ptáčkové, představující snadný a lákavý terč pro bílého „medvídku“.

Monty hopsal a skákal vysoko ve snaze polapit aspoň jednoho ptáčka.

„Monty!“ Slečna ucítila prudký náraz následovaný zaštekáním. Na hlavu jí dopadly třešně, jak letěly vzduchem poté, co se bedny sesuly na zem. Při tom šoku slyšela slečna pípání ptáčka původně sedícího na nejvyšší bedně.

„No to je ale zase nadělení, Didi!“ bědovala Babička stojící na terase. Monty jen vystrčil hlavu z velké hromady, která ho zavalila. Oči měl jak nevinné štěňátko. „Monty, Monty,“ povzdychla si Babička s rukama sevřenýma v sobě. Vytáhla psa za obojek z hromady, jeho bílá barva se mezitím změnila v červenou od třešní.

„Kdo tě zase bude umývat?! Uličníku!“ Babička ho vzala za čumák a sundala mu třeseň, kterou měl za uchem. Monty se k Babičce přitulil a řádně ji umazal.

„Teď jste v tom spolu,“ chechtala se Didi.

„Vždy plná radosti Didi a tak to má být...“

„Upaluj do kuchyně, najez se a postav na zem lavor.“ Babička se začala přehrabovat třeshněmi.

Didi kolem nich proběhla. Když stanula před dveřmi domu, jedním okem se otočila na Babičku a Montyho, který držel ve své puse plnou hrst třeshní a snažil se je vecpat Babičce přímo do ruky.

Ta ho hubovala a pleskala.

Didi se ocitla s úšklebkem na tváři ve velké kuchyni. Prošla kolem teplé polévky. Rukou se natáhla po velkém lavoru ležícím na polici u stropu.

„No tak, ještě kousek.“ Didi se musela natáhnout co nejvíce, až úplně na špičky, ale zvládla to a mohla tak brzy sedět před polévkou, jejíž vůni natahovala do nosu. Bylo to doslova pohlazení její duše. Babička vždy věděla, jak vše míchat, aby z toho něco bylo.

Didi začala spokojeně jíst, o chvíli později jí však sousto zůstalo trčet mezi zuby. To když si všimla, že před ní na druhé straně stolu leží bílá obálka. Zbrkle polkla a natáhla se po ní.

Slečna: EVERITIRA DERDIVIRA I.

Od VIRMANA DRASE